

Insípid

M'apropo avui a l'espai de pregària activant la meva imaginació. Porto a la memòria el meu menú preferit, aquell plat que em menjo amb els ulls. Com si així me l'hagués menjat, amb la mirada, em capbusso en aquesta imatge i acluco els ulls. Segueixo jugant amb els sentits, i a ulls clucs em deixo capbussar per la seva flaire. M'hi atanso amb l'olfacte. Deixo que sigui l'olor la que m'ompli, no pas la boca, sinó els narius. En respiro el gust, el que no m'arriba a les papil·les gustatives. Amb tot, m'adono d'on es troba ara la meva llengua, un dels músculs més sensibles del meu cos. La situo al paladar, a tocar de les dents. Em preparo per afinar en aquest sentit del gust, el que m'ajuda a trobar sabor al que poso dins del meu cos, dins la meva vida.

Recordo el gust d'aquest plat amb el que m'he deleitat algun cop. Sols de fer-ho, començo a salivar. Revisc el gust pel que m'alimenta. Ara m'imagino el sabor dels moments insípid, dels aliments mancats de sal, anodins, sense sabor. Enfoco els meus sentits en el gust per la vida mateixa quan la sento aliment.

Amb aquesta consciència del que m'ha deixat bon gust, poso avui gust i llum a la paraula de [Mt 5, 13-16](#). La llegeixo poc a poc. El text breu permet una cadència ben lenta. Miro de passar pel paladar imaginari cada paraula. Com si d'un àpat gustós es tractés, se m'activen les papil·les gustatives i faig atenció al sabor que deixa cada paraula a la meua boca. M'adono de quina trobo insípida, quina trobo salada, quina em dona sentit, quina la sento buida... Així, paladejant els mots de Jesús en versió de Mateu, afino a assaborir la vida, a desplegar-la, a viure-la sense amagar-me'n, a tastar-ne el sentit. Cerco on connectar-me a la sal i la llum que em fa ser sal i llum per d'altres.

“Una fable dels animals narra l'origen de la llum de la següent manera: ‘El corb, que en la nit eterna no trobava aliment, va desitjar la llum, i es va fer clar damunt la terra’. Si el desig és autèntic, si l'objecte de desig realment és la llum, el desig de llum engendra la llum. El desig és autèntic quan s'hi dedica un esforç de l'atenció.

Les paraules que expressen una perfecció que l'ésser humà no pot concebre tenen, formulades interiorment amb desig i sense que les encapsuli cap concepte, el poder d'eleva l'ànima i inundar-la de llum. En el desig de veritat, en el seu buit, i sense intentar esbrinar-ne el contingut abans d'hora, es rep la llum. Aquest és precisament el mecanisme de l'atenció”. (Simone Weil)

“Sal y luz”
Salomé Arricibita

Amb el Parnostre d'avui, demano assaborir-te, Senyor, en cada paraula, cada detall, cada bocí de vida, del quotidià. Demano així ser llum que pugui il·luminar els que malden per trobar la seva llum, per trobar sentit, per trobar sabor a la seva vida. Demano especialment avui pels qui viuen en la buidor.